ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Бодљикаво прасе

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II

Примерак 4.— динара

Претплату прима »Преса« за продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.

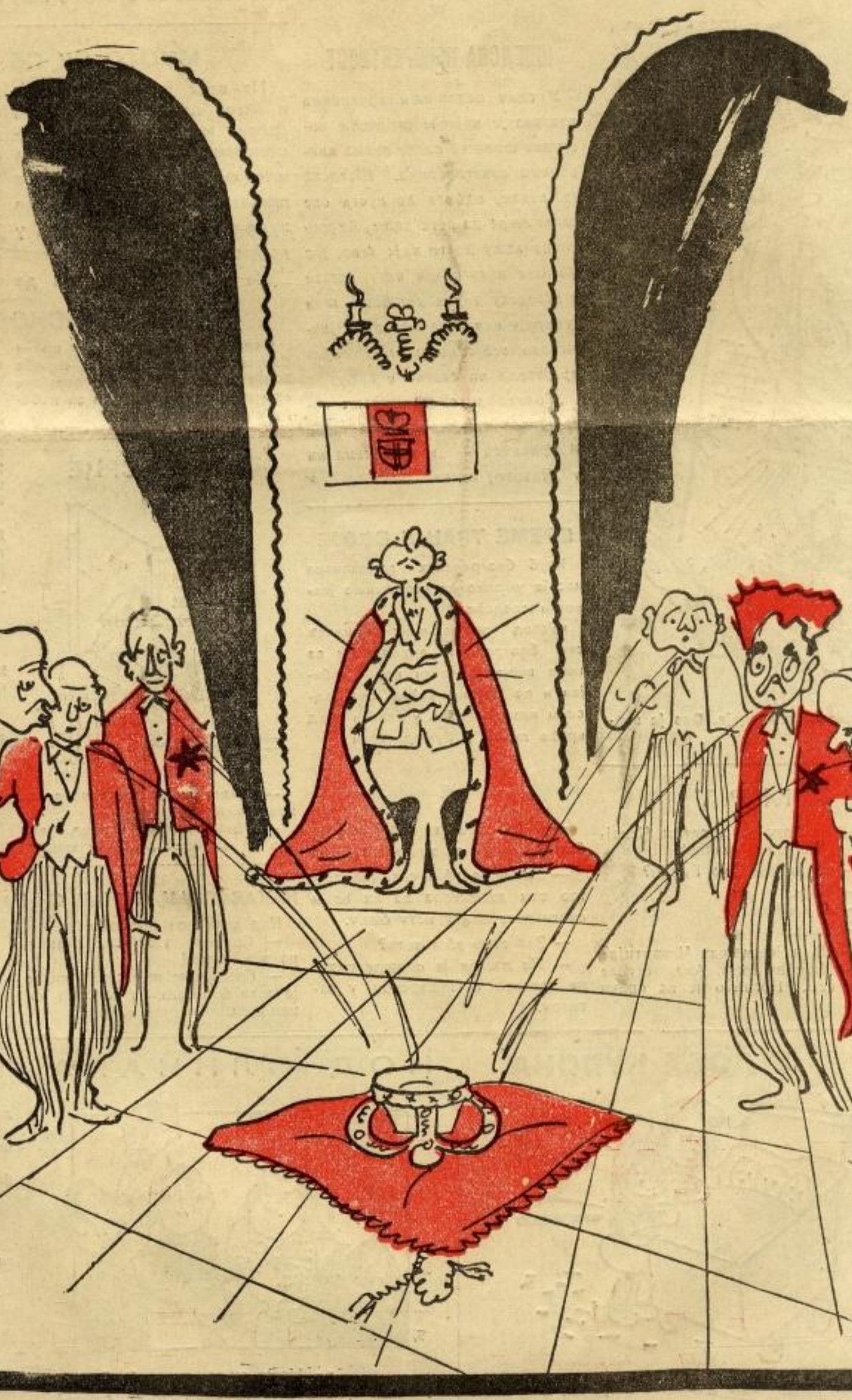
Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 1 ЈУЛА 1944

БРОЈ 136 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

„ОСЛОБОЂЕНА“ ИТАЛИЈА

Н[illegible] италијанска влада закључује се да ће бити верна круни

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

КАКО БИ ТЕК ОНДА БИЛО

Енглеска штампа почиње из дана у дан да диже глас против употребе немачких летећих бомби. Испочетка их је игнорисала, али све више и више изгледа да ће ово оружје одмазде бити предмет пажње савезничке јавности.

У круговима блиским влади изјављују да Немци баш немају смисла за потребе одржања фаме о ваздушној надмоћности савезника. Таман се они обрадовали: немачко ваздухопловство не може се супроставити инвазији, а оно Немци измислили ове проклете бомбе које саме и без пилота лете. И што је најважније немогуће је одбранити се од ових летећих фантома.

Да би пронашао начин одбране, врховни заповедник британске ваздушне одбране, сер Родерих Хил, стално лети за овим бомбама. У свим британским црквама држе се молепствија за срећу сер Родериха Хила, јер се енглески народ пита како би британска ваздушна одбрана без врховног заповедника ваздушне одбране стајала, кад и са њиме не вреди ни по луле дувана.

ИНВАЗИЈА - ЛЕТЕЋА БОМБА

На једној конференцији са претставницима стране штампе, амерички министар спољних послова Кордел Хал, изјавио је новинарима:

— Шта, зар ви мислите да ми немамо летеће бомбе. Наравно да ми имамо. Цела ова наша ствар са инвазијом је једна велика летећа бомба. Ми је избацимо, она лети право на циљ и направи русвај.

Један новинар се сагласно са министровим речима, изјавивши да је инвазија заиста једна велика летећа бомба, јер ће и она као и сви авиони без пилота, пасти на циљ, а од њих не остане ништа.

*

ШВЕДСКА НЕКОРЕКТНОСТ

У свим овдашњим круговима изазвао је највеће огорчење поступак шведске владе према америчким авиатичарима. Шведска је, наиме, одбила да пусти ове авиатичаре да лете даље. Американци кажу да то није лепо, јер њихови авиатичари нису дошли у Шведску да, не дај Боже, шпијунирају или раде шта друго неваљало, већ само као код својих пријатеља на слатко и кафу.

„Толико дуго задржавање гостију већ нас нервира" — кажу Американци — „и тога нема ни у „Ивковој слави".

ВРЕМЕ ТРАЖИ СВОЈЕ

Клуб београдских доколичара нас је умолио да саопштимо јавности следеће:

»Услед промењених прилика сви београдски доколичари се неће више налазити код »Србије« и по другим већим београдским кавanама, већ у кавани »код криве липе« у Кумодражу.«

*

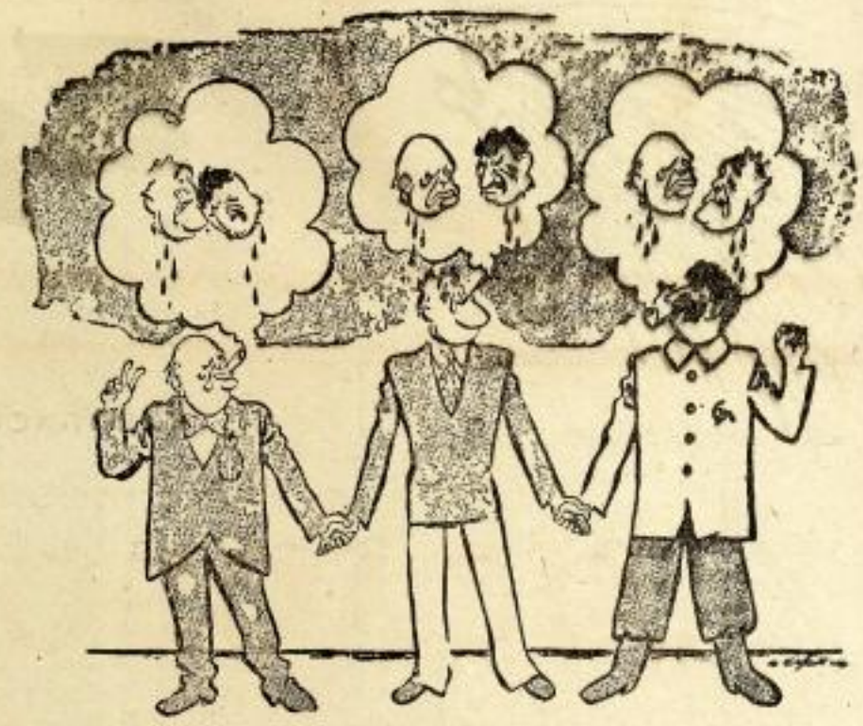
— Чујем да су те отпустили из банке у којој си до сада радио?

— Да, и то због ситнице. Питао сам директора да ли ће и овога лета ићи у исту бању.

— Зар само због тога?

— Па да, он је прошле године летовао у Пожаревцу, у затвору.

СНОВИ

»Пустите нас најпре да победимо, а о подели светске владавине већ смо се сложили«, кажу сва тројица.

МНОГО СУ СЕ ОБРАДОВАЛИ

На вест да су Шубашић и Тито постигли споразум, српски народ је обузет неописивим одушевљењем што су се ова два његова пријатеља најзад срели и разумели, похрлило листом у добровољачке редове.

На питања откуда то да сви иду у добровољце, одговорили су: па сад знамо да су нам пријатељи сложни и онда морамо бити спремни на сваку евентуалност. Волимо да их тако сврстани у редове дочекамо кад нам буду долазили у походе. Само ако се не сете да нафатирају леђа.

АРХИЕПИСКОПОВА МОЛИТВА

Ових дана одржана је у цркви Светог Павла у Лондону служба Божја на којој је кентерберијски архиепископ молио Бога за победу енглеског оружја.

Г. Черчил је тражио да прочита архиепископов говор пре службе. Попа му је дао текст.

— Шта вам је ово! — запитао је Черчил надбискупа.

»Молим ти се, Господе, да прав да триумфује над неправдом, морал над неморалом и слобода, над насиљем!« — одговори надбискуп.

— Хм, — замисли се Черчил. Боље се молите за победу Енглеске. Иначе, може се десити да вас Бог разуме наопако.

ДОБРО СРЦЕ

— Имате ли за мене неко изношено одело!

— Имам, добри човече, ево ово је мој муж прекјуче скинуо.

КАКАВ ОТАЦ, ТАКАВ СИН

Код комесара полиције:

— Срамота, тек осам година, па већ лопов!

— Господине комесаре, пошто је тата болестан, ја га само замењујем.

ИЗВРДАВАЊЕ

— А откуд теби та рана на челу? — упита отац свог немирног сина.

— Ујео сам се тата.

— Како си се могао уједи, када ти је чело изнад устиju?

— Па, попео сам се на столицу.

*

Лекар: — Требало је одмах да дођете да вас прегледам. Зашто сте оклевали?

Пацијент: — Био сам прво код апотекара.

Лекар: — Шта је тај глупак могао да вам каже?

Пацијент: — Рекао ми да дођем код вас.

ОПКЛАДА

Неколико пријатеља су се опкладили по хиљаду динара ко ће од њих да исприча највећу лаж.

Пера је отпочео:

— Беше једном у Енглеској један џентлмен.

Сви остали наједном узвикнуше:

— Ево ти хиљадарке. Узми, добио си опкладу....

*

— Мислио сам да сте се удали за мога пријатеља Јову.

— Зашто?

— Зато што га у последње време виђам стално самог.

КАД СОПСТВЕНА ЛЕЂА ЗАСВРБЕ

»Опсервер« захтева интервенцију Папе поводом »безобзирног« бомбардовања Лондона немачким новим оружјем.

— У помоћ, људи, спасавајте у име цивилизације. Ово је варварство а не рат!

СЛАВНА СМРТ

Расправљамо како се ко држао у рату. Неко хвали своје подвиге, а неко својих блиских рођака. Доктор Ђока каже:

— Ја сам рањен у Кавадару на два места.

— Ја имам медаљу за војничке врлине још из прошлог рата — вели један чича. А рођени брат ми је погинуо на Кајмакчалану.

— И мој муж је погинуо славно — умеша се једна Циганка.

— А како се зове место на ком је погинуо твој муж? — питамо је.

— Не могу да се сетим. Чекајте, на вр' ми је језика!

— Је ли Бакарно Гумно?

— Није.

— Је ли Цер?

— Није.

— Да није, можда Чевритиja?

— Није ни она... Аха, сетила сам се... Погинуо је на преки суд.

— Како је прошао Верин концерт?

— Добро.

— Разуме се, после је било и честитања?...

— Да, сви присутни честитали су старамајци...

— Она није могла да чује концерт, јер је глува.

*

Господин: — Је ли, мали, колико година има твој деда?

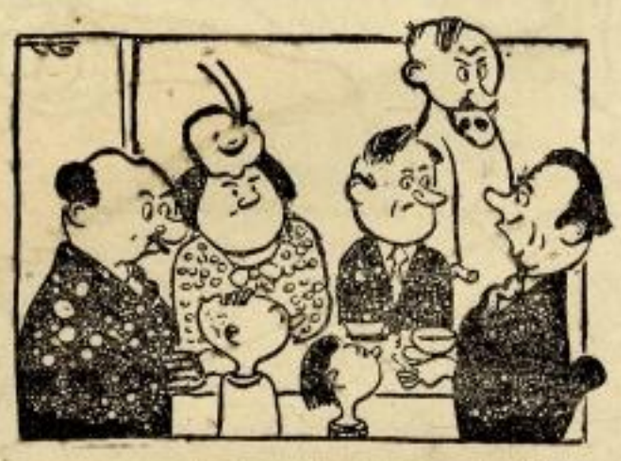
Дете: — Не знам, али знам да га имамо одавно.

У ДОБА КУПОНА

— »Њих је мама добила без купона, зато смо одмах узели троје«.

КОД СЛИКАРА

— Јесте ли ви сликар! Тада сигурно сликате само лепе ствари!

— Не, ја правим портрете.

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Лучак«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

ПРОФЕСОР И АНТИКВАР

Код антиквара Бранка навадио се један стари професор, који сваког дана долази, разгледа ретке примерке књига и разна уметничка дела, распитује се о цени и — никад ништа не купује.

Бранко је пре рата био новинар и познаје професора већ годинама, још из времена кад су заједно куповали књиге и старине по антикварницама. Сад су се прилике промениле. Професор је продао све што је имао, али је ипак сачувао љубав према антиквитетима и задовољава се и тиме што му се допушта да их пипа. Бранко, истина ,и даље купује старине, али с тим да их препрода.

Професор долази тако своме пријатељу већ месецима из дана у дан.

Једног дана он рече Бранку:

— Ја вам сигурно сметам. Долазим свакодневно а ништа не купујем.

— Оставите, молим вас — каже му антиквар. Ја бих волео кад бих имао таквих муштерија на десетине.

— Волели бисте?.., Збиља!

— Да — али их, нажалост, имам на стотине.

Највећи Српски песник

Иако песници живе у облацима, ипак им је донекле стало да сачувају онај безвредни оклоп који ми обични смртни називамо телом. Из тих разлога је и Мића, аутор збирке песама „Крици очупаног петла„ побегао у наше село.

Једног дана седео сам са општинским ћатом испред кафане. Поред нас прође Мића.

— Ово је највећи српски песник — рече ми ћата.

— Истина! А ко ти је то рекао?

— Он лично.

Скупоцена бунда

Разговарају две Циганке шта је која од њих „пазарила" после бомбардовања Београда.

— Ја сам нашла ово персиско ћилимче, па овај сат што звони а имала сам и један штоф што сам дала на Мику „рамуникаша" — каже једна.

— И ја сам нашла пуно лепе ствари. Види само ову буиду. Она је од једну инспекторку — вели друга.

— Од инспекторку? А ја сам мислила да је од мечку.

КАКО ДА СЕ ИСПРОБА МОСТ

Направљен је нов мост преко Саве, пошто је стари дигнут у ваздух у априлу 1941 године.

У једној кафани падају предлози о томе како би требало да се испроба да ли је тај мост добар.

Један мисли да би требало преко моста да пређе колона тешких камиона, други сматра да би било у реду да се преко моста претера велики чопор волова, које би после требало заклати, испећи и поделити присутној публици; трећи предлаже ово, четврти оно.

— Знате шта? — каже један ожењен човек. Најбоље би било да се пусти да преко моста пређу све београдске таште. Ако мост издржи, значи да је добар. А ако попусти и таште попадају у воду, онда је још бољи.

Сви ожењени дадоше му за право.

МАЛЕР У БИОСКОПУ

Биоскоп у једној нашој паланци. На платну стоји једна рупа од око три квадратна метра. Пре почетка претставе појави се директор биоскопа и обрати се гледаоцима:

— Поштована публико, дирекција биоскопа је принуђена да објашњава шта се догађа на средини платна, пошто је благајник отсекао једно парче, од кога је направио себи кошуљу.

Добра кћи

Станојка се спрема да иде у позориште, па пита мајку:

— Је ли, мама, хоћу ли да метнем рукавице или да оперем руке?

— Ја сам, знате, читав дан пред пут сасвим болесна од нервозе.

— Па путујте, онда, увек дан раније.

АСТРОНОМИЈА

Одвео професор своје ђаке, гимназијалце на једну опсерваторију да им покаже на почетку школске године како у истини изгледају та многобројна сазвежђа и јата о којима ће им преко године предавати. Показао им је разне звезде, па ће најзад показујући руком на небо:

— А оно су тамо Велика Кола.

У том се зачу глас једног од ђака:

— А колико коњских снага могу да имају.

ДАНАШЊА МОДА

— Пази, Вићентије онога, био је у лицу к'о млеко. Значи да је храбар човек! Седи стално у Београду и не прави »излете«.

Нема столице

У једној кафани у Београду могу да се нађу разни предратни специјалитети, као што су ћевапчићи, каурма и чварци. Ђаче се и нека ћулбастија и остало што није за средње набијене џепове. Света још много, тако да тешко може да се добије места.

Један београдски адвокат, иначе познати гурман, редован је гост у тој кафани. Већ у пет часова после подне он баца и најхитнија акта и жури се да заузме позицију.

— Здраво! — поздравља га једне вечери један од гостију који се бори са огромним смућем на бутеру и младим кромпирићима. Зашто не седнеш?

— Немам столицу! — одговори тужним гласом адвокат.

— Ако немаш столицу, узми „Дармол" — посаветова га апотекар Јоца, који је немилосрдно гу́жвао питу с месом баш као Вла' питу.

НАЈСИГУРНИЈА ЗАШТИТА

— Па како ви гос'н Миркo! Где се крије те, те тако оптимистички изгледате!

— Увек сам за време опасности у железничкој станици!

Спорт

Стара звезда која се још није угасила

Бранко Петровић, бивши бек државне репрезентације, повукао се одавно из активног спортског живота. Међутим, откако су почеле узбуне, Петровић готово свакодневно тренира трчање и то с таквим успехом, да нас потсећа на доба кад је био млад. Редовно оставља за собом и најбрже за најмање пет дужина. Ова стара звезда нашег футбала по брзини нас потсећа много на Зечевића.

Како се говори, Петровић има намеру да се футбалски реактивира, али више неће играти бека, него крило, да би био ближи ауту ако засвира сирена.

А када сирена засвира за час га ето, у Миријеву.

МОДЕРНА МУЗИКА

— Шта је Мико, што си се снуждио!
— Море, мани ме, шворц сам.
— Што не компонујеш модерне шлагере!
— Па, знаш да се не разумем у ноте.
— Море, наши композитори шлагера не знају ни шта је виолински кључ, па ипак су форе...

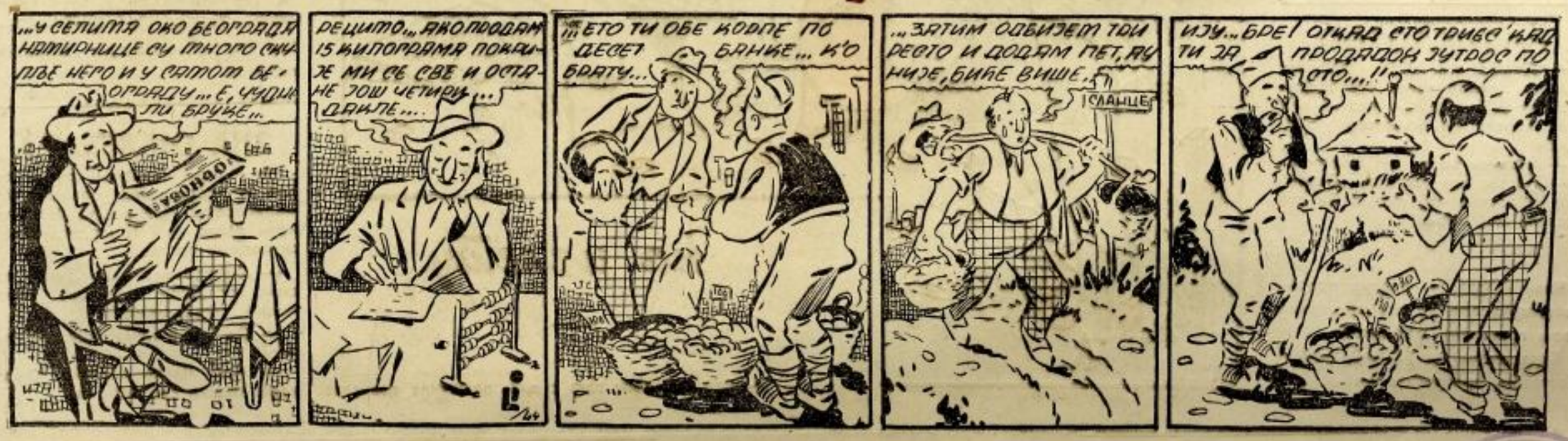
Репертоар Народног позоришта

Наш сарадник обратио се управнику Народног позоришта г. Јовану Поповићу с молбом да му да изјаву о репертоару.

Г. Поповић је рекао:

— Пошто је позориште сада под ведрим небом, репертоар ће зависити од времена. Ми бисмо волели да приказујемо комаде као што су „Сунце, море и жене", „Излаз сунца", „Пролеће се буди". Али ако нам време не буде наклоњено, даваће се „Пљусак", „Непогода", „Бура" и „Под маглом". Не дај Боже да дочекамо да се игра „На санти леда" и „Смучање", па макар и на суву.

ЈАНАЋКО ЈЕ ВЕШТ ТРГОВАЦ

Писмо МАЛОГ ЈОВИЦЕ

Јуче после подне био сам на купању. Свет се мало окупазио па долази на саву кад год је лепо време. Мислио сам да цу плонаци неку тлебу па да јој олавим длуство. Али на купању је било свега две женске па сам извисио као лустел. Помислио сам још боље, бал се могу на милу Купати.

Плиметио сам како из воде излази један целавко. То је био мој тецо миле, који пле лата није Хтео ни да цује за Плазу. Плисао сам и питао Га откуд Ви тецо миле на Купању, а он казе гледај си своја Посла и не баксузилај. Посто је био јако Љут, нисам смео да га Питам ста му то баксузилам. Отисао сам, скинуо се и легао у песак да се Сунцам.

Наједном је дотлцао један дасован и лекао нам: Ej флајели сад сам слусао ладио и Тица казе да иду изнад Слбије авијони за зафлкавање. Ја га питам јел за Узнемилавање, а он казе. си Миле. Изненадило ме је да нико од нас купаца није Устао. Нисам веловао да нас има тако Хлаблих.

Свет као свет. Наглнуо је тлком у лагуме. Неко носи цегел, неко куфел, а зене носе самлице, да би имале на цему да седе, као да мисле да седе до судњега Дана Сви су се окдетали и гледали нас како се сунцамо Па су вателн главама. Веловао сам да нас смаглају лудацима и да нас зато Бомбалдују сто има будала који мисле да им Нико ништа не мозе.

испало је После да није ништа било. Тек влацају се Они из лагума смеју се нама и казу: Ала вам Подвалисе. Ја сам био у цуду и питао их заплепастено: како подвалисе, кад смо ми веловали да неце ни доци. На то се насмеје пела Алас и леце ми: ej мали, бас си ти неки Угојени флајел. Ти мислис да се ови Бајовани купају. Јок моле, они Цекају да авијони баце бомбе у Саву, и онда има либа колико човек зазели. После ватају те либе сто пливају по сави и плодају по осамстотина кило. Тада ми је било јасно зашто ми је теца миле Отелао. Отсад цу и ја долазити стално на саву, ваљда це ми се исплатити.

вас јовица

ОПЕТ О ЂАЦИМА И ЂАЧКИМ РОДИТЕЉИМА

Једна забринута мајка пише учитељици:

»Молим Вас госпођице да са мојом Анкицом не будете сувише строги када је испитујете из географије, она не жели да буде машиновођа.«

⁂

— Ко вам је рекао да тапецирате моју собу са тако ружном хартијом?

— Ваша жена!

— Ех, ех, па није баш тако ружна!

НИЈЕ СТРАШНО

Имате ли деце, господине директоре!

— Да, два дечака, они су отсечена моја глава.

— Па, код младића то баш не смета.

Лепој су нашли младожењу, али он јој се не свиђа.

— Нећу га, тата! Плаче она. Нећу да се удам за њега!

Шта кажеш, љутну се отац на њу. А шта мислиш, да ли је неко питао Еву, хоће ли да се уда за Адама?

ДА НЕ ЗАБОРАВИ

Отишао једном Пера на филхармониски концерат.

Свирана је Шубертова незавршена симфонија.

Пера је слушао задивљено.

Тада је извадио из џепа марамицу и завезао на њој чвор.

Његов пријатељ Марко, који је седео поред њега, упита га полако:

— Зашто везујеш чвор на марамици?

Пера прошапута:

— Да не заборавим мелодију!

⁂

Мађионичар: — Опростите, господине судија, ја се преваром никад нисам бавио... Ја сам уметник... мађионичар и хипнотизер... ако не верујете, допустите да пред вама одржим сеансу... успаваћу све присутне...

Глас из публике:

— Оставите то своме адвокату.

⁂

ОРТАЦИ

— Овога лета сам у бањи изгубио десет килограма, хвали се Јовановић своме ортаку.

— Продужите само тако, храбри га ортак, »можда ћете тако потпуно нестати.«

⁂

— Ваш муж је јуче причао у кафани, да је код куће његова реч закон.

— Јесте, само закон који никада не ступа на снагу.

⁂

СРЕЋНИЈИ

— Кад останем целу ноћ у кафани, сутрадан се осећам као премлаћен. А ви?

— Не, ја сам удовац.

СТУДЕНТ НА ЛЕТОВАЊУ

— Шта радите ви ту са мојом ћерком!

— Овај, ја студирам разне врсте јабука.

ТЕШКО ЈЕ РЕЋИ

— Шта више вреди разум или новац?

— То је тешко рећи. Људи се могу убедити да имају разума само тако ако им се докаже да се њиме може заслужити новац.

ПАПАГАЈСКА БОЛЕСТ

— Знам једну жену која је пољубила папагаја.

— Каква неопрезност!

— Зашто?

— Папагаји преносе тзв. папагајску болест која је врло опасна по живот!

У то се један трећи умеша у разговор.

— У нашој породици се једном десио случај...

— Заиста!

— Моја тетка је имала једног папагаја кога је страшно волела. Једног јутра она га је из превелике љубави пољубила у кљун. Идућег дана...

— Тетка је умрла?

— Не, папагај.

ИЗГЛЕДА МУ

— Јоване, Јоване! Зар ти не изгледа да смо ја и Марица прекинули...!

ЈЕДНО ТЕ ИСТО

— Марко је решио да отпочне потпуно нов живот; он је пре све га решио да више не узајмљује новац, већ напротив да штеди. Је ли успео да одржи реч?

— Колико ја знам, само делимично; он сада узајмљује да би штедео.

⁂

— Госпођице, један господин жели с вама да говори.

— Свакако то је мој рођак, господин Петковић, професор?

— Не, овај не изгледа тако паметан, јер је дошао да вас запроси.

НАСЛЕДСТВО

— Дошао сам због двадесет хиљада динара којих сте дужни господину Петровићу. Ако не платите морачу да поднесем суду тужбу.

— Јесте ли ви тај дуг откупили?

— Нисам, али господин Петровић је постао мој таст, а Ви сте постали мој мираз.

⁂

Члан кварта: — Узалуд прорицате, признајте да сте ви украли овом господину мотоцикл!

Крадљивац: — То није тачно! Уосталом, претресите ме!

На излету

— Зар сам због тога с њим пешачила два сата!

ТЕТКА-РОЈКА одговара

Лелн. Ето уверила си се да је сада важније имати здраве и добре ноге него лепо лице. Главно је да можеш трчати, зато не заборави Жарка педикира.

Габи. Наравно да не можеш поцрнети кад сидиш по цео дан у подруму. Питаш како да се ослободиш непрестаног задиркивања што у варош не смеш да дођеш. Не секирај се, ниси једина. Све је то ипак пролазно.

Љубинки. Пре си се мучила одржавајући дијету да би ослабила, а сада тражиш савет како да се угојиш. Ништа простије. Више једи, ако имаш, и не плаши се, ако можеш, и за кратко време постићи ћеш стару меру.

Бојани. Како да ти кажем, не воле данас људи твоје певање, јер их потсећаш на сирене, али не оне из мора. Теби је потребно да ослабиш, али с обзиром да је код тебе дебелокоштво наследно, то ће мало теже ићи. Али добро ти и овако иде.

Смиљи. Кајзер чарапе данас је тешко наћи. Ако баш желиш да их макар видиш, да не би заборавила како изгледају, отиди у Малу Моштаницу и потражи Станојку млекарицу. Она их носи свакодневно.

Љиљани. Баш ми је жао што си морала да бациш лак за нокте, јер кажеш да у селу то не трпе. Стварно је тешко живети без тих најосновнијих животних потреба.

ЗНА ОН ЛЕКАРА

На једном свечаном ручку седео је поред нашег познатог комедиографа Бранислава Нушића, неки лекар који је на руци имао скупоцени прстен.

— Одакле вам тако диван прстен, господине докторе? упита Нушић свога суседа.

— Од једне даме коју сам лечио!

— Аха! Дакле наслеђе. Одговори Нушић смешећи се.